

не—става онова, което на яве ние никога не бихме допустнали — когато четохъ „Таисъ“ отъ Аюотолъ Франсъ. Та разбирамъ те....

Л е н а. Така, виждашъ ли?

З а х а р и н а. Тъй, но то е сънъ. Найсетне — тогава азъ не съмъ господарка на себе си. За това не смѣтамъ, че грѣша противъ мъжа си.

Л е н а. А безумно влюбения да ли и кога се срещне въ будно състояние съ любимата, не му се струва, че срещата е само единъ сънъ?

З а х а р и н а. Има една разлика.... Но нека ти открия и друго: ти знаешъ ли, че азъ сънувахъ този нахалникъ предната вечеръ!

Л е н а. Сънува го?

З а х а р и н а. И за това, когато се яви днесъ— азъ незнаехъ: сънувамъ ли или действителностъ.... Смутихъ се... и отговорихъ тъй, както той искаше, а не както умътъ ми разсждаваше.... Азъ не разбирахъ, какъ му казахъ адреса ти... Азъ бѣхъ въ хипноза,.. Страшно бѣхъ смутена.

Л е н а. За да бжде тъй смѣлъ—схваналъ е смущението. Мъжа всѣкога напада прѣвъ, но разбере ли, че жената е непоколебима — дръпва се.... За да бжде тъй настойчивъ—схваналъ е колебанието ти и за това разчита на успѣхъ.

З а х а р и н а. Противъ волята ми стана това.

Л е н а. И тъй да е, налага се да бждешъ